

4. dan — sv. Avguštin

Rodil se je leta 354 v Severni Afriki očetu poganu in materi Moniki, ki ga je vzgajala v krščanskem duhu. Vendar je kljub dobri in skrbni vzgoji dolgo časa živel precej grešno življenje in se odvrčal proč od Boga. Pridige sv. Ambroža v Milanu in življenjepis sv. Antona Puščavnika pa so ga tako pretresli, da se je začel spreobračati in se dal na veliko noč 396 krstiti. Kasneje je bil posvečen za duhovnika in izvoljen za škofa v mestu Hippo. Umrli je 28. januarja 430. Sveti Avguštin je največji cerkveni učitelj zahoda in eden največjih umov katoliške Cerkve vseh časov. Iz njegovih del še danes črpa tako krščanska filozofija in teologija, kakor tudi mistika. Najznamenitejše med njegovimi deli so prav gotovo »Izpovedi«, avtobiografija 'nemirnega srca, ki se lahko spočije le v Bogu.' Avguštin je namreč iskal Boga z umom in srcem hkrati; bil je mož globokega uma, pa tudi molitve, telesne pokore, samozatajevanja in razdajajoče se delavnosti.

»Kako hitro poveš: Bog je ljubezen! Da, tri besedice: če šteješ, je en sam stavek; a če tehtaš, ima silno težo!... Imej svoje stanovanje v Bogu, in daj, da bo Bog stanoval v tebi; bodi v Bogu in Bog bo v tebi. Bog ostane v tebi, da te drži v sebi; in ti ostani v Bogu, da ne padeš!... Ljubil si me, čeprav sem bil hudoben, a si uničil mojo hudobijo...«

»Vse kar vem, je tole: kar je negotovega in minljivega, je treba prezirati; in vse, kar je gotovega in večnega, je treba iskati...«

»Hočem te klicati, a ti mi pomagaj, da ne bom klical samo z glasom, ampak tudi z življenjem, ki ne sme ostati mutasto...«

»In prav to je srečno življenje: veseliti se v tebi, tebe, zate; to je, drugega ni. Kateri pa mislijo, da je kakšno drugačno življenje, hodijo za drugačnim življenjem, toda za pravim ne.«

»Minljive dobrine mi ne potešijo lakote, moj Bog, časno imetje me ne nasiti; daj mi, kar je večnega, podeli mi nekaj večnega. Daj mi svojo modrost, daj mi svojo besedo... Kakor berač stojim pred tvojimi vrati: ti Gospod, ki te kličem, ne spiš... ampak celo želiš dajati, a daješ samo tistemu, ki prosi, ker nočeš dajati onemu, ki bi ne znal sprejeti... Ti torej ne spiš: daj da tudi moja vera ne bo spala.«

»O Gospod, naš Bog, daj da upamo v senci tvojih kril, in varuj nas in nas nosi! Da, nosil nas boš, od malega nas boš nosil prav do sivih las. Zakaj naša moč je le tedaj moč, kadar je v tebi; kadar je v nas, je nemoč.«

